

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Соловйова Володимира Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення абзацу третього пункту 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ та окремих положень Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII в частині внесення змін до вказаного пункту

м. К и ї в
11 квітня 2018 року
№ 55-1(II)/2018

Справа № 3-143/2018(329/18)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шаптали Наталі Костянтинівни (секретар колегії) – головуючої,
доповідача,
Запорожця Михайла Петровича,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Соловйова Володимира Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення абзацу третього пункту 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“, прийнятого Верховною Радою України 2 червня 2016 року за № 1402–VIII, (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, ст. 545) зі змінами та окремих положень Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“, прийнятого Верховною Радою України 6 грудня 2016 року за

№ 1774–VIII, (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 2, ст. 25) в частині внесення змін до пункту 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“.

Заслухавши суддю-доповідача Шапталу Н.К. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Соловйов В.М. з клопотанням визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), положення абзацу третього пункту 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (далі – Закон № 1402) та окремі положення Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII (далі – Закон № 1774) в частині внесення змін до вказаного пункту.

Абзацом третім пункту 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1402 в редакції Закону № 1774 передбачено, що „тимчасово, по 31 грудня 2017 року, максимальний розмір щомісячного довічного грошового утримання судді у відставці (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10740 гривень“.

У конституційній скарзі Соловйов В.М. зазначив, що у лютому 2016 року його було звільнено з посади професійного судді у зв'язку з поданням заяви про відставку та органи Пенсійного фонду України виплачують йому щомісячне довічне грошове утримання.

Упродовж чотирьох днів, з 1 по 4 січня 2017 року, щомісячне довічне грошове утримання Соловйову В.М. було нараховано (перераховано) з

обмеженням максимального розміру у сумі 10740 гривень на підставі положень абзацу третього пункту 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1402 в редакції Закону № 1774.

Соловйов В.М., не погодившись з таким обмеженням, звернувся з адміністративним позовом до Орджонікідзевського районного суду міста Запоріжжя з вимогою визнати протиправним рішення органів Пенсійного фонду України щодо відмови йому у перерахунку та виплаті щомісячного довічного грошового утримання за вказаний період (4 дні) без обмеження граничного розміру.

Орджонікідзевський районний суд міста Запоріжжя постановою від 6 липня 2017 року адміністративний позов Соловйова В.М. задовольнив.

На вказане судове рішення Центральне об'єднане управління Пенсійного фонду міста Запоріжжя подало апеляційну скаргу.

Дніпропетровський апеляційний адміністративний суд постановою від 18 жовтня 2017 року апеляційну скаргу Центрального об'єданого управління Пенсійного фонду міста Запоріжжя задовольнив, зазначивши у ній, що відповідач правомірно, виходячи з положень чинного на той час законодавчого регулювання, застосував у період з 1 по 4 січня 2017 року обмеження максимального розміру щомісячного довічного грошового утримання Соловйова В.М.

У конституційній скарзі Соловйов В.М. вказує, що оскаржувані положення суперечать вимогам Конституції України, зокрема її статті 126, в частині гарантування незалежності і недоторканності суддів Конституцією та законами України. Як вказує автор клопотання, однією з гарантій незалежності суддів є надання їм за рахунок держави матеріального і соціального захисту, зокрема виплати щомісячного довічного грошового утримання.

Соловйов В.М., обґрунтовуючи свою позицію, посилається на ряд рішень Конституційного Суду України, у яких розглядалися питання гарантій незалежності суддів, їх правового статусу та правового регулювання щомісячного довічного грошового утримання, та зазначає, що Верховна Рада України, прийнявши оскаржувані положення Закону № 1774 в частині

внесення змін до пункту 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1402, запровадила правове регулювання, яке Конституційний Суд України вже визнавав неконституційним, чим порушила частину другу статті 8, частину другу статті 150 Основного Закону України, а також передбачені частиною першою статті 126 Конституції України гарантії незалежності професійного судді, зокрема право на щомісячне довічне грошове утримання, яке є елементом такої незалежності.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Законом України „Про Конституційний Суд України“ встановлено, що Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) чинних актів (їх окремих положень). З метою захисту та відновлення прав особи Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) акта (його окремих положень), який втратив чинність, але продовжує застосовуватись до правовідносин, що виникли під час його чинності (частини перша, друга статті 8).

Положення абзаців третього, четвертого пункту 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1402 були чинними з 1 по 4 січня 2017 року. Ці положення втратили чинність на підставі Закону України „Про Вищу раду правосуддя“, який був прийнятий Верховною Радою України 21 грудня 2016 року за № 1798–VII та набув чинності 5 січня 2017 року, тобто оспорювані положення були чинними та діяли у період з 1 по 4 січня 2017 року.

Отже, на час звернення Соловйова В.М. до Конституційного Суду України оспорювані ним положення втратили чинність, а в чому саме автор клопотання вбачає продовження їх застосування у конституційній скарзі не зазначено.

З огляду на наведене, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що розгляд питання, порушеного у конституційній скарзі, не належить до повноважень Конституційного Суду України, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі відповідно до пункту 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

2.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України; обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів (пункти 5, 6, 7 частини другої статті 55).

Відповідно до абзацу першого частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим у статті 55 цього закону.

Законом № 1774 пункт 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1402 було доповнено абзацами третім та четвертим.

З конституційної скарги Соловйова В.М. вбачається, що в одному випадку автор клопотання порушує питання щодо перевірки на відповідність Конституції України лише положення абзацу третього пункту 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1402, а в другому – положення абзаців третього та четвертого пункту 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1402.

Крім того, автор клопотання, визначаючи положення Конституції України, яким, на його думку, не відповідають оспорювані ним положення, вказує частини першу, другу статті 8 та частину першу статті 126 Основного Закону України. У тексті конституційної скарги згадуються також положення частини третьої статті 22, частини четвертої статті 41 Конституції України, однак суб'єкт права на конституційну скаргу не порушує питання щодо відповідності оскаржуваних ним положень цим нормам Конституції України.

Таким чином, автор клопотання не дотримав вимог Закону України „Про Конституційний Суд України“, встановлених до конституційної скарги у пункті 5 частини другої його статті 55, стосовно необхідності зазначення у конституційній скарзі конкретних положень закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та положень Конституції України, на відповідність яким Конституційний Суд України мав би перевірити оспорювані Соловйовим В.М. положення законів України.

У конституційній скарзі Соловйов В.М. не зазначив, яке саме його конституційне право зазнало порушення внаслідок застосування оскаржуваних положень, чим не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а також не надав копій усіх документів і матеріалів, на які є посилання у його конституційній скарзі, що свідчить про недотримання пункту 7 частини другої вказаної статті.

Враховуючи наведене, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає конституційну скаргу Соловйова В.М. неприйнятною, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі відповідно до пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

На підставі наведеного та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Соловйова Володимира Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення абзацу третього пункту 25 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами та окремих положень Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII в частині внесення змін до вказаного пункту на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Запорожець М.П.

Мойсик В.Р.

Шаптала Н.К.